

Sygn. akt I C 1921/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Łakomska - Grzelak

Protokolant: St. Sekr. Sąd. Joanna Kutzner

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2017 roku w Zgierzu na rozprawie

sprawy z powództwa **W. F.**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz W. F. kwotę 6682,76 zł (sześć tysięcy sześćset osiemdziesiąt dwa złote 76/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od W. F. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 198,76 zł (sto dziewięćdziesiąt osiem złotych 76/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
4. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 634,04 zł (sześćset trzydzieści cztery złote 04/100) tytułem nadpłaconej zaliczki zaksięgowanej pod pozycją (...)/ (...).

Sygn. akt I C 1921/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 kwietnia 2016 roku W. F. wystąpił o zasądzenie

nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym od (...) Zakładu (...)

S. A. w W. kwoty 15.818,39 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 15.572,39 złotych od dnia 18 lutego 2016 roku do dnia zapłaty

oraz od kwoty 246 złotych od dnia doręczenia odpisu pozwu pozwanemu do dnia zapłaty Nadto powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał,

że w dniu 18 stycznia 2016 roku doszło do zdarzenia w wyniku, którego uszkodzony został należący do powoda pojazd marki S. (...) nr rej (...). Powód w związku

z uszkodzeniem pojazdu w okresie od dnia 18 stycznia 2016 roku do dnia 24 lutego 2016 roku korzystał z pojazdu zastępczego. Poniesione przez niego koszty z tego tytułu wyniosły 7.691,19 złotych. Powód zgłosił szkodę pozwanemu, u którego był ubezpieczony sprawca szkody. W toku postępowania likwidacyjnego wypłacono powodowi kwotę 1716,28 złotych oraz kwotę 1254,60 złotych tytułem najmu pojazdu zastępczego. Powód z uwagi na zbyt niską oraz odstającą od realiów rynku kwotę odszkodowania zlecił wykonanie kosztorysu naprawy pojazdu, która wykazała, że całkowity koszt naprawy pojazdu wynosił

10.852,08 złotych. Koszt sporządzenia kosztorysu wynosił 246 złotych. [pozew – k. 4 - 6]

Nakazem zapłaty z dnia 23 czerwca 2016 roku wydanym w postępowaniu upominawczym Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Zgierzu zasądził roszczenie zgodnie z żądaniem pozwu. [nakaz zapłaty – k. 37-37v.]

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 14 marca 2016 roku pozwany zaskarżył wydany nakaz zapłaty w całości wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. Pozwany przyznał, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi kwotę 1.716,28 złotych tytułem kosztów naprawy pojazdu w oparciu o sporządzoną przez siebie kalkulację. Zdaniem pozwanego przywrócenie stanu poprzedniego będzie możliwe przy użyciu części o jakości (...) w związku z wiekiem pojazdu. Nadto uzasadniona była naprawa błotnika tylnego prawego, a nie jego wymiana. Pozwany zakwestionował przyjętą w kalkulacji powoda stawkę rbg jak również stawkę i czasookres korzystania z pojazdu zastępczego przez powoda. [sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 30-32]

Na terminie rozprawy w dniu 9 maja 2017 roku pełnomocnik powoda poparł powództwo. W imieniu strony pozwanej nikt się nie stawił – pozwany i pełnomocnik o terminie powiadomieni. [protokół rozprawy z dnia 09.05.2017 r. – k. 103]

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 stycznia 2016 roku około godz. 5.20 kierujący pojazdem marki N. (...) nr rej (...) podczas parkowania nie zachował właściwej odległości i uderzył w prawidłowo zaparkowany pojazd marki S. (...) nr rej (...) rocznik 2009. Sprawca uszkodzenia sam zgłosił się do poszkodowanego i przyjął odpowiedzialność za zaistniałą szkodę w pojeździe. Na miejsce nie wzywano policji. [bezsporne, nadto dokumentacja fotograficzna pojazdu marki N., dowodu rejestracyjnego pojazdu marki N. – k. 31-33, k. 35-41, umowa kupna sprzedaży – k. 34, fotografia dowodu rejestracyjnego pojazdu marki S. (...), dowodu osobistego powoda – k. 54, druk zgłoszenia szkody w pojeździe k. 68-72, oświadczenie dot. okoliczności zdarzenia drogowego – k. 64-65, fotografie dowodu osobistego i prawa jazdy sprawcy szkody, dowodu rejestracyjnego pojazdu, zaświadczenia o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu, ubezpieczenia OC pojazdu marki N. k. 60-61 akt szkody (...), zeznania powoda – k. 103-104]

Powód stwierdził, że w jego pojeździe uszkodzeniu uległ prawy błotnik, tylni zderzak, tylna lampa lewa, zarysowaniu uległa lewa felga aluminiowa. Z tylnego lewego koła zeszło powietrze. [bezsporne, nadto dokumentacja fotograficzna – k. 47-53, 56-59, zeznania powoda – k. 103-104]

W dniu zdarzenia powód wynajął pojazd zastępczy, ponieważ nie posiadał innego pojazdu z którego mógłby korzystać. Z drugiego samochodu codziennie korzystała żona powoda, a on w związku z pracą leśnika musiał mieć udostępnione auto na co dzień. [bezsporne, nadto zeznania powoda – k. 103-104]

Powód w dniu 19 stycznia 2016 roku zgłosił szkodę komunikacyjną do (...) S.A. z siedzibą w W., które w dacie zdarzenia świadczyło sprawcy zdarzenia ochronę ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej. [bezsporne, zgłoszenie szkody w pojeździe, dyspozycja wypłaty odszkodowania k. 55 akt szkody (...), zeznania powoda – k. 103-104]

W toku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany ustalił, że w pojeździe na skutek zdarzenia z dnia 18 stycznia 2016 roku uszkodzeniu uległy:

- błotnik tylny,
- osłona z tworzywa, wewnętrzna,
- okładzina zderzaka tylnego,
- zderzak tylny,
- ściana boczna,

- lampa tylna zewnętrzna,

- pokrywa wlewu paliwa,

- tarcza koła aluminiowa tylna.

Lakierowania wymagały błotnik tylny, zderzak tylny, tarcza koła. Przy pracach lakierniczych konieczne było przygotowanie blachy i tworzywa. Koszt naprawy w ocenie rzeczoznawcy ubezpieczyciela wynosił łącznie 1.716,28 złotych brutto. [bezsporne, nadto kosztorys – k. 44-45, pismo pozwanego – k. 42-43 akt szkody (...)]

Powód w dniu 2 lutego 2016 roku wystąpił do ubezpieczyciela o ponowne oględziny pojazdu. [bezsporne, nadto pismo powoda – k. 29 akt szkody (...)]

Decyzją z dnia 5 lutego 2016 roku pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w kwocie 1.716,28 złotych za szkodę w pojeździe marki S. (...) nr rej (...). [bezsporne, nadto decyzja – k. 30 akt szkody (...), decyzja z 5.02.2016 r. – k. 8, decyzja z dnia 9.03.2016 r. – k. 9, zeznania powoda – k. 103-104]

Decyzją z dnia 15 lutego 2016 roku w wyniku przeprowadzonej weryfikacji kosztów naprawy pojazdu marki S. (...) nr rej (...) ubezpieczyciel ustalił koszt naprawy pojazdu na kwotę 4.816,08 złotych, ale jej wypłatę uzależnił od dokonania naprawy pojazdu. [bezsporne, nadto decyzja z dnia 15.02.2016 r. – k. 26 – akta szkody (...)]

W dniu 15 lutego 2016 roku na zlecenie powoda w została wykonana kalkulacja, w której ustalono koszt naprawy pojazdu marki S. (...) nr rej (...) na kwotę 10.852,08 złotych brutto. Koszt sporządzenia kalkulacji wynosił 246 złotych [bezsporne, nadto kalkulacja naprawy nr (...) – k. 10-15 i k. 20-25 akt szkody (...), pokwitowanie KP – k. 16, faktura VAT nr (...) – k. 17, zeznania powoda – k. 103-104]

W dniu 24 lutego 2016 roku firma PHU (...) wystawiła powodowi fakturę nr (...) na kwotę 7.691,19 złotych brutto za wynajem pojazdu zastępczego w okresie od 18 stycznia 2016 roku do 24 lutego 2016 roku przy stawce 169 zł netto dziennie. [bezsporne, nadto fotografia faktury – k. 18]

Decyzją z dnia 9 marca 2016 roku pozwany wypłacił powodowi dodatkowo kwotę 1.254,60 złotych tytułem kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego. [bezsporne, nadto decyzja z dnia 9.03.2016 r. – k. 16 25, pismo ubezpieczyciela z dnia 10.03.2016 r. – k. 12-13, k. 14-15 akt szkody (...), zeznania powoda – k. 103-104]

Powód w dniu 11 marca 2016 roku wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty odszkodowania w wysokości 9.135,80 złotych za szkodę w pojeździe marki S. nr rej (...) i 6.436,59 złotych tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. [bezsporne, nadto wezwanie do zapłaty – k. 5-8 akt szkody (...)]

Pozwany odmówił realizacji dalszych roszczeń powoda. [bezsporne, nadto pisma pozwanego z dnia 14.04.2016 r. – k. 1-4 akt szkody (...)]

Powód wykonał tylko niezbędną naprawę pojazdu, aby móc nim jeździć, ponieważ nie miał pieniędzy na naprawę przywracającą stan sprzed zdarzenia z dnia 18 stycznia 2016 roku. [bezsporne, nadto zeznania powoda – k. 103-104]

W wyniku zdarzenia z dnia 18 stycznia 2016 roku w pojeździe powoda uszkodzeniu uległa tylna część nadwozia pojazdu. Do wymiany kwalifikowała się listwa drzwi tylnych prawych, wykładzina zderzaka tylnego, zamocowania czujników 4 szt., lampa tylna zewnętrzna prawa, ściana boczna tylna lewa i nadkole tylne prawe. Przedmiotowe podzespoły wymagały nadto lakierowania. Wykładzina zderzaka w samochodzie była nieznacznie uszkodzona z prawej strony i wymagała naprawy. Element ten po poprawnie wykonanej naprawie będzie posiadał taką samą wytrzymałość jak elementy nowe. Z kolei ściana tylna prawa wymagała wymiany gdyż ten element w obszarze za wnęką koła był pocięty, z ostrymi załamaniem. Naprawa tego elementu przy użyciu szpachli po pewnym czasie może spowodować ogniska korozji. Użytkowanie pojazdu z uszkodzeniami zlokalizowanymi

w obszarze tylnego prawego zderzaka było możliwe lecz jego walory użytkowe oraz walory estetyczne uległy pogorszeniu. Jednocześnie użytkowanie pojazdu bez dokonania naprawy blacharsko – lakierniczej nie powinno było spowodować zwiększenia zakresu szkody. Naprawa pojazdu mogła zostać dokonana przy użyciu nowych zamienników części bez logo producenta pojazdu oznaczonych literą Q, które przy poprawnej naprawie dają gwarancję bezpiecznego użytkowania pojazdu i prawidłowego współdziałania z pozostałymi podzespołami samochodu. Czas naprawy pojazdu nie powinien przekroczyć 15 dni roboczych uwzględniając technologiczny czas naprawy – 4 dni, oczekiwanie na oględziny oraz sporządzenie kosztorysu naprawy – 8 dni (18-25 stycznia 2016 r. = 8 dni nie 7 jak w opinii), oczekiwanie na części zamienne – 2 dni robocze oraz sprawy organizacyjne – 1 dzień roboczy. Czas poświęcony na naprawę pojazdu został ustalony przy przyjęciu, że naprawa zostanie wykonana w warsztacie posiadającym odpowiednie wyposażenie, prace będą wykonywane na jedną zmianę, a czas oczekiwania na sprowadzenie części zamiennych nie przekracza od średnio 2 dni roboczych. Naprawa pojazdu pozwalającej na doprowadzenie pojazdu do stanu sprzed szkody jest możliwa po zastosowaniu do naprawy dostępnych nowych zamienników Q części bez logo producenta pojazdu i przy użyciu takich części oraz stawce 100 złotych netto uzasadniony koszt naprawy wynosi 6.535,59 złotych, a przy użyciu części oryginalnych koszt ten wyniósłby 8330,69 zł. Średnia stawka najmu pojazdu z parametrami odpowiadającymi pojazdowi powoda dla samochodu z segmentu D i E przy okresie najmu od 8 do 14 dni wynosi 153 zł netto/188 zł brutto. [opinia biegłego w zakresie techniki samochodowej R. G. – k. 59-72, opinia uzupełniająca biegłego w zakresie techniki samochodowej R. G. - k. 87-88]

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że dokumenty przedłożone przez strony, a także złożone i sporządzone do akt szkody mają walor autentyczności, dają pełny obraz postępowania likwidacyjnego przeprowadzonego przez pozwanego i nie ma żadnych podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się na opiniach pisemnych sporządzonych przez biegłego sądowego R. G. (2), które były miarodajne dla poczynienia ustaleń w sprawie odnośnie zakresu uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu marki S. (...) nr rej (...). Sąd uznał przedłożone opinie za jasne, należyte umotywowane i nie budzące wątpliwości co fachowości oraz rzetelności. W ocenie Sądu ostateczne wnioski sformułowane przez biegłego nie zawierają sprzeczności. Biegły dla uzasadnienia ostatecznego stanowiska zajętego w sprawie posłużył się logicznymi argumentami, wyrażone przez biegłego poglądy są w pełni zrozumiałe. Nadto w pisemnej opinii uzupełniającej biegły udzielił w sposób wyczerpujący i stanowczy odpowiedzi na pytania zgłoszone przez stronę pozwaną jak i stronę powodową, a żadna ze stron nie wносиła o jej dalsze uzupełnienie i nie zgłosiła zastrzeżeń. Sąd ustalając za biegłym, że w niniejszej sprawie uzasadnione było użycie do naprawy pojazdu powoda zamienników wziął pod uwagę nie tylko brak zastrzeżeń powoda w tym zakresie, ale przede wszystkim fakt, że znaczna część zamienników wskazanych w opinii, w tym dający największą różnicę ceny element w postaci ściany bocznej pochodzą od producenta pojazdu czyli S..

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania powoda odnośnie przebiegu zdarzenia z dnia 18 stycznia 2016 roku, uszkodzeń pojazdu S. (...), potrzeby i kosztów wynajmu samochodu oraz przebiegu postępowania likwidacyjnego. Zeznania te były logiczne i spójne, a nadto korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd przy ustaleniu kosztów naprawy pojazdu nie uwzględnił dokumentacji fotograficznej (k. 101-102) złożonej przez pełnomocnika powoda na ostatnim terminie rozprawy w dniu 9 maja 2017 roku zarówno na upływ terminu na zgłaszanie wniosków dowodowych, jak i na ich nieprzydatność do poczynienia jakichkolwiek ustaleń. Sąd nie miał podstaw do oceny wartości dowodowej przedłożonej dokumentacji skoro sposób ich wykonania nie pozwalał na jednoznaczne ustalenie, iż fotografie przedstawiały szkodę powstałą w pojeździe powoda w trakcie przedmiotowego zdarzenia. Powód zeznał, że zwracał szczególną uwagę na uszkodzenie mocowania zderzaka, które miałyby obrazować złożone zdjęcia, a zatem negatywnie na wartość dowodową przedstawionych fotografii rzutowało również to, że nie zostały sporządzone przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego. Przede wszystkim jednak ocena znaczenia widocznego uszkodzenia dla technologii jego naprawy i ewentualnego wzrostu jej kosztów wymagała wiadomości specjalnych. Strona powodowa nie wносиła jednak o dopuszczenie dowodu z pisemnej opinii biegłego ani po jej uzupełnieniu, ani przy złożeniu zdjęć.

Sąd przy ustalaniu wysokości szkody w pojeździe nie brał również pod uwagę wycień dokonywanych w przedłożonej kalkulacji sporządzonej na zlecenie powoda, która stanowiła jedynie dowód z dokumentu prywatnego, którego wartość dowodową określa art. 245 k.p.c.. Koszty naprawy zostały oszacowane przez powołanego do tego biegłego sądowego po weryfikacji zakresu uszkodzeń i koniecznych czynności naprawczych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało częściowemu uwzględnieniu.

W niniejszej sprawie powód W. F. żądał zasądzenia odszkodowania tytułem szkody w należącym do niego pojeździe marki S. (...) nr rej (...) powstałych na skutek zdarzenia drogowego z dnia 18 stycznia 2016 roku oraz kosztów najmu pojazdu zastępczego przez okres 37 dni. Nadto żądał zasądzenia kosztów poniesionych na sporządzenie kalkulacji szkody w pojeździe.

Stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli nie umówiono się inaczej, suma ubezpieczenia ustalona w umowie stanowi górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela (art. 824 § 1 k.c.). Wysokość odszkodowania powinna jednocześnie odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym skutkom zdarzenia, z którego wyniknęła szkoda. Zgodnie bowiem z art. 824¹ § 1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

Celem umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest z jednej strony udzielenie ochrony ubezpieczeniowej odpowiedzialnemu za szkodę poprzez przejęcie przez ubezpieczyciela ciężaru negatywnych konsekwencji majątkowych wyrządzonej szkody, spoczywających bezpośrednio na jej sprawcy i będących skutkiem ponoszenia przezeń odpowiedzialności cywilnej za tę szkodę, oraz – z drugiej strony – wzmocnienie ochrony interesów osoby trzeciej, poszkodowanej w wyniku kolizji (uchwała SN z 22. 04. 2004 r., sygn. akt III CZP 99/04).

Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń ma charakter akcesoryjny, gdyż jej powstanie i rozmiar zależą od istnienia okoliczności uzasadniających odpowiedzialność ubezpieczonego sprawcy szkody oraz rozmiaru tej odpowiedzialności. Istnienie więc odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub osoby kierującej pojazdem determinuje odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń. Szczegółowe regulacje odnośnie kwestii odpowiedzialności ubezpieczyciela zawierają przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 roku poz. 392). Zgodnie z treścią

art. 34 ust. 1 powołanej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani – na podstawie przepisów prawa cywilnego – do odszkodowania za wyrządzoną szkodę w związku z ruchem tego pojazdu, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. W myśl zaś

art. 35 ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Stosownie zaś do treści art. 36 ust. 1 ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca

w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Do przyjęcia zatem odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń – wystarczy samo stwierdzenie obowiązku naprawienia szkody przez kierującego.

W niniejszej sprawie odpowiedzialność sprawcy zdarzenia drogowego, która miała miejsce w dniu 18 stycznia 2016 roku za szkodę wyrządzoną powodowi W. F. na podstawie art. 436 w zw. z art. 435 k.c. nie była kwestionowana. Nie była też kwestionowana wynikająca z tego odpowiedzialność pozwanego za skutki zdarzenia

z dnia 18 stycznia 2016 roku, czego wyrazem było wypłacenie powodowi w toku postępowania likwidacyjnego kwoty 2.970,88 złotych tytułem odszkodowania. Pozwany kwestionował natomiast wysokość kwot dochodzonych tytułem odszkodowania wskazanych w pozwie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 k.c. statuującego zasadę pełnego odszkodowania, w granicach odpowiedzialności odszkodowawczej za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utracone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze). Najogólniej rzecz ujmując szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica pomiędzy obecnym jego stanem majątkowym, a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Jest nią, zatem utrata lub zmniejszenie aktywów, bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Stosownie zaś do przepisu art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże, gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w przypadku uszkodzenia pojazdu mechanicznego wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego oznacza doprowadzenie jej do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem. W przypadku pojazdu mechanicznego chodzi o przywrócenie mu zarówno sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu oraz wyglądu sprzed wypadku.

W judykaturze powszechnie prezentowany jest pogląd, który Sąd Rejonowy podziela, iż zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Zaś, jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 roku, III CZP 80/11, Monitor Prawniczy 2012 rok, Nr 9, str. 450). Przy czym obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego czy poszkodowany dokonał naprawy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 15 listopada 2001 roku, sygn. akt III CZP 68/01, OSPIKA 2002, nr 7-8, poz. 103, wyrok Sądu Najwyższego z 7 sierpnia 2003 roku, sygn. akt IV CKN 387/01; Lex numer 141410).

Z ustaleń poczynionych w niniejszej sprawie wynika, że przywrócenie stanu pojazdu powoda sprzed szkody jest możliwe przy zastosowaniu do naprawy dostępnych nowych zamienników bez logo producenta pojazdu oznaczonych literą (...). Są to części produkowane zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi, ustalonymi przez producenta pojazdu, a więc części dokładnie tej samej jakości co części pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu, a różniące się tylko oznakowaniem i sposobem ich dystrybucji poza siecią firmową producenta. Z tego względu ich użycie należy co do zasady uznać za równoważne użyciu części oryginalnych. Nadto w sprawie nie został wykazany szczególny interes poszkodowanego w dokonaniu naprawy z wykorzystaniem części oryginalnych, skoro jak wskazano wyżej większość istotnych zamienników pochodzi od S.. W przedmiotowej sprawie powód takiego interesu nie wykazał, co więcej przeciwko przyjęciu do naprawy części oryginalnych przemawiał wiek auta w chwili zdarzenia - 7 lat, brak informacji o pochodzeniu pojazdu i jego serwisowaniu.

Odnosnie kosztów naprawy Sąd w pełni podzielił stanowisko biegłego, że do tych kosztów należy zaliczyć jedynie koszt naprawy okładziny zderzaka, a nie wymiany całego zderzaka. Zderzak w pojeździe powoda był jedynie nieznacznie uszkodzony i prawidłowo wykonana naprawa przywróciłaby jego walory funkcjonalne i użytkowe. Element ten na skutek naprawy uzyskałby taką wytrzymałość jak element nowy. W tym zakresie strona powodowa nie zdołała w żaden podważyć tych ustaleń biegłego. Twierdzenia powoda jakoby ten element z racji uszkodzenia mocowania zderzaka

i braku możliwości jego zespawania powinien podlegać wymianie nie zostały poparte nie zostały żadnym innym dowodem, który mógłby podlegać ocenie Sądu.

Sąd uznając roszczenie o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego za słuszne co do zasady miał na względzie ugruntowane stanowisko wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który przyjmuje za normalne następstwo zniszczenia pojazdu konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004 r. (II CK 494/03), orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004 roku (IV CK 672/03), uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r. III CZP 5/11, czy też uchwała Sadu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 roku III CZP 76/13).

Szkoda jaką poniósł powód w wyniku konieczności najmu samochodu zastępczego pozostawała w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodowym

z dnia 18 stycznia 2016 roku. Najem samochodu zastępczego był konieczny skoro powód musiał przemieszczać się w ramach swoich obowiązków zawodowych a nie posiadał innego auta, z którego mógłby w tym czasie korzystać. Powód miał prawo do prowadzenia dotychczasowego trybu życia, a skoro przed wypadkiem korzystał ze swojego samochodu, brak jest podstaw do uznania, iż będąc go pozbawionym nie mógł korzystać z samochodu na koszt ubezpieczyciela, tym bardziej, iż konieczność korzystania z samochodu zastępczego w czasie trwania postępowania likwidacyjnego uzasadniały potrzeby życiowe i zawodowe powoda.

Jednocześnie należy podkreślić, że odpowiedzialność pozwanego w zakresie refundacji kosztów najmu pojazdu zastępczego może obejmować jedynie okres konieczny

i niezbędny do naprawy technologicznej pojazdu, w szczególności jeśli uszkodzony pojazd nadawał się do naprawy w wyniku zakupu części i zamontowania ich w samochodzie,

co niewątpliwie miało miejsce w niniejszej sprawie. Sąd ustalił, że pojazd powoda nadawał się do dalszej jazdy, a zatem tym bardziej uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego, w świetle wyników postępowania dowodowego wynosił 15 dni roboczych. Sąd w tym zakresie przyjął za biegłym, że czasookres najmu pojazdu zastępczego winien się zamykać w uzasadnionym czasie technologicznej naprawy pojazdu, ale wydłużył ten okres z 14 do 15 dni bowiem biegły błędnie obliczył, że okres od 18 do 25 stycznia 2016 roku wynosi 7, a nie 8 dni. Skoro już od rana w dniu 18 stycznia powód nie mógł korzystać z pojazdu, a ubezpieczyciel sporządził kalkulację naprawy pojazdu w dniu 25 stycznia 2016 roku i w dniu następnym doręczył ją powodowi to okres uzasadnionego oczekiwania wskazany przez biegłego wyniósł 8 dni, a zatem okres, w którym pojazd powoda mógł zostać naprawiony uległ wydłużeniu do 15 dni roboczych.

W kwestii dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego Sąd przyjął, że stawka faktycznie wskazana w wystawionej powodowi fakturze VAT w wysokości 207,87 złotych nie jest zawyżona w porównaniu do stawek obowiązujących na rynku lokalnym ustalonych

w opinii biegłego. Analiza rynku najmu pojazdów zastępczych poczyniona przez biegłego sądowego w oparciu o najem w sytuacji analogicznej do tej, w której znalazł się powód W. F. wskazywała, że średnia dobowe stawka najmu pojazdu zastępczego wynosiła 188 złotych brutto. Oczywiście jest, że w przypadku najmu pojazdu zastępczego poszkodowany co do zasady nie ma obowiązku poszukiwania stawki najniższej, ani nawet średniej. Jednakże w sytuacji gdy stawka ta, jak w przedmiotowej sprawie, nie odbiega rażąco od stawek przyjętych na rynku lokalnym (różnica 10%), wówczas Sąd jest zobowiązany przyjąć faktycznie zapłaconą stawkę jako stawkę rynkową.

Reasumując powyższe rozważania naprawa pojazdu marki S. (...)

nr rej (...) przy zastosowaniu części zamiennych nowych bez logo producenta pojazdu oznaczonych literą Q na styczeń 2016 roku wynosiła 6.614,41 złotych brutto zaś kosztów najmu pojazdu zastępczego przez okres 15 dni wynosiła 3.118,05 złote.

Mając na uwadze, że powód w toku postępowania likwidacyjnego tytułem szkody w pojeździe otrzymał kwotę 1.716,28 złotych oraz tytułem najmu pojazdu kwotę

1254,60 złotych Sąd zasądził na jego rzecz kwotę 6.682,76 złotych i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Oddaleniu podlegało roszczenie powoda co do kwoty 246 zł tytułem poniesionych kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy pojazdu. W ocenie Sądu koszt ten nie stanowił uzasadnionego wydatku powoda, pozostającego w związku ze zdarzeniem z dnia

18 stycznia 2016 roku. Poniesienie przez powoda, w okolicznościach niniejszej sprawy, kosztów opinii prywatnej nie pozostawało w normalnym związku przyczynowym z zaistniałym zdarzeniem drogowym i jako takie nie stanowiło elementu szkody. Co więcej przeprowadzenie powyższej opinii nie było celowe ani nawet pomocne dla ustalenia należnego odszkodowania.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W myśl art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – t. j. Dz. U. z 2013 r. poz. 392) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, chyba że okazałoby się, że w tym terminie nie jest możliwe wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania. W takiej sytuacji odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później niż po upływie 90 dni od zgłoszenia szkody.

Skoro odszkodowanie winno być zapłacone do 30-go dnia od daty zgłoszenia szkody i nie wystąpiły żadne szczególne okoliczności utrudniające obliczenie szkody, to ustawowe odsetki za opóźnienie od kwoty 6.682,76 złotych należały się powodowi od dnia 18 lutego 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu.

Roszczenie powoda opiewało na łączną kwotę 15.818,39 zł, z której to kwoty Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 6.682,76 złotych. Powód wygrał zatem sprawę w 42 %.

$(6.682,76 \text{ zł} / 15.818,39 \text{ zł} \times 100 \% = 42 \%)$ i w takim zakresie pozwany powinien ponieść koszty procesu.

Łączne koszty postępowania wyniosły 11.390,96 złotych. Powód w przedmiotowej sprawie poniósł koszty procesu w wysokości 6408 zł, na które składało się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 4.800 złotych zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015. r. poz. 1804), opłata sądowa od pozwu w wysokości 791 złotych (k. 2), zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 800 złotych (k. 54) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych (k. 20). Z kolei na koszty procesu poniesione przez pozwanego w wysokości 4982,96 zł składało się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 4.800 złotych zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015. r. poz. 1804), wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 165,96 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych (k. 43).

Skoro powód powinien ponieść koszty procesu w wysokości 6.606,76 złotych $(11.390,96 \text{ zł} \times 58 \% = 6.606,76 \text{ zł})$, a poniósł w wysokości 6.408 złotych to na rzecz pozwanego należało zasądzić od powoda kwotę 198,76 złotych.

Pozwany poniósł koszty zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 800 złotych (k. 53), która została rozliczona co do kwoty 165,96 złotych (k. 90) wobec czego Sąd nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę

634,04 złotych tytułem nadpłaconej zaliczki zaksięgowanej pod pozycją (...)/ (...).